

● **לניריוורק יש גם משמר עות אישית עבורך?**
 אההו אני נולדתי ב־1931 בניו ג'רסי — 10 ק"מ מניו־יורק. גדלתי שם. כשהייתי ילד, הייתי מגיע הביתה לניו־יורק. כל חוויות הילדות, הנעורים שלי, קשורות לניו־יורק, כל ההתנסויות... אני מרגיש כאילו שכתי הביתה.

● **כשמגיעים במפתיע בליכך למעלה, פחדים מהי המשך?**

אני לא פחד. תמיד חשבתי שאם אהיה טוב, אם אצטיין — יש תמשו בשרותי. אני לא מבזבז זמן על לפחד.

● **אז על מה בן?**

אני משוגע על צלילה — את חיבת לבוא איתי פעם. בישראל עסקתי בכך רבות. עכשיו אצטרך להרחיק לאיים הקאריביים. חוץ מזה יש לי שיגעון לארכיאולוגיה.

● **כשקיבלת את תפקיד הנוכחי, ניסחת לעצמך מטרות?**

הייתי רוצה לתרום למאמצי השלום במיסגרת האו"ם. אני יודע שזה יישמע נרוש, אבל הייתי רוצה לתרום ללוחמה בסמים, לזכויות האדם. ברור שיש לי עניין מיוחד בעעשה במיוחד־התיכון ובאמריקה הלטינית.

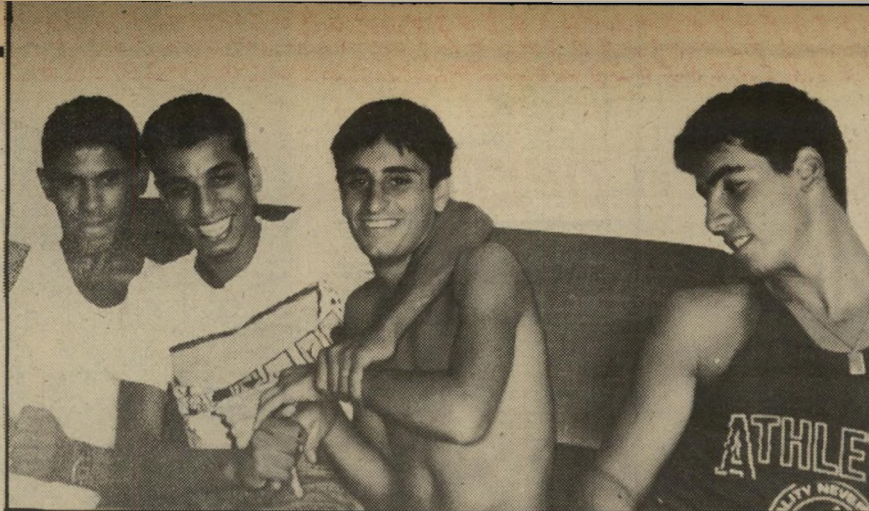
● **מאז ש"עלית ביתה", הרגשת בשינויים ביחס כל־פיך?**

אני אישית שונא "ביג־שוטס" (אנשים חשובים). בעצם, עוד לא מכירים אותי בניו־יורק. אני חרש. טרם הספקתי להופיע בתדירות בטלוויזיה. הכל טרי. בישראל נהגתי, נו, אשתי ואני, להתחמק מאנשי הביטחון ולנסוע ברחבי הארץ במכונית קטנה, לטייל. התגעגענו לבריחות האלה. לא תמיד זיהו או תנו בכבישים, וגם אם כן — נהגנו בידדות. בניו־יורק — אני עדיין חרש, לא מוכר. אני הולך לי ברחוב חופשי, נהנה להתבונן, מאושר מהפרטיות, נזכר בחוויות שקרו לי כאן כשהייתי ילד.

● **וכשהיית ילד, מה רצית להיות כשתהיה גדול?**
 כמו ילדים רבים — חייל, כנ"ר. כשהגעתי לאוניברסיטה, התחלתי להתעניין במדיניות־חוץ. עברתי את הבחינה ב־1953 בהצלחה. אז נאלצתי לדרות את המשך הלימודים בחמש וחצי שנים, מפני שגויסתי לחיל־הים. על כל פנים, הדרך לדיפלומטיה לא הייתה קצרה.

● **ולולא היית דיפלומט?**
 אני דווקא מאוד שמח להיות דיפלומט — לנסוע ברחבי העולם, להכיר אנשים, להתקדם... בעצם, יכולתי להיות גם סוכן־נסיעות, אבל אני מתלוצץ. אני מאוד מתעניין בארכיאולוגיה. באמת, לא כשבייל שיכננו שיש לי תחביב. יכולת להבחין מתקופת שרותי בישראל שלא ממש איכפת לי מה חושבים ומה כותבים. כן, ולמי משווים... אבל אני מרגיש טוב עם העובדה שאני דיפלומט.

● **נסה לנסח במישפט אחד בלבד: מהו דיפלומט?**
 במישפט אחד? דיפלומט זהו אחריות עצומה בלייצג את ארצך, לעזור לאנשים ולקדם את מדיניות־החוץ של שלחך.

איתן (ייל) וגילי בין חבריהם. גילי הציל וגילי גם הרג...

לחוצים על

ההדק

הצעירה, טלי.

האחים אומרים שאיתן היה העליו מכולם. כמעט אפשר להגיד שכל רמת־גן היו חברים שלו. הוא גם היה בן מסור להוריו. אחרי שנה בצבא שוחרר כדי שיוכל לעזור לאביו, עובד־עירייה, לשאת בעול־הפרנסה.

בנימישפחת ועקנין אינם אני

שם דתיים, אך את מיוצות השיי־בעה הם מקפידים למלא כרת וכדון. יושבים על הריצפה, רש־

חבריו של איתן ליד בית ועקנין ברמת־גן. בנראה הוא פחד מערבים!

היא משתגעת מהמחשבה שרק לפני שנה וחצי הציל גילי את חייו של איתן, בנה. איתן וגילי יצאו או לטיול־אופנועים. איתן נהג בפיוזות כדי להשווץ, וגלגל אחד התרומם באוויר. הוא התהפך, וחיוו ניצלו רק בזכות ההגשמה שגילי עשה לו. "הרופאים אמרו שמצבו היה קריטי, וללא העזרה הראשונה שקיבל או מגילי, היה מת. גילי הציל וגילי גם הרג".

היא לא מאשימה, חס וחלילה, את גילי. הם היו חברים הכי־טובים. היא גם יודעת שפליטת־הכדור היא הבודדת הרסה את שתי המישפ־גלית בר

(המשך בעמוד 46)

גילי הרג את חברו. כדור נפלט. איך זה יכול היה לקרות?

נחנו, החבריה, חושבים שגילי פחד. בעיקר אחרי הסיפור עם אבי ספורטס ואילן סעדון. לכן הלך עם מחסנית בנשק.

אבישכול ועקנין חיבוק־מוות

גילי צעק איתן מהרחוב שייצא החוצה. איתן יצא, וכהרגלו, רץ לקראת גילי ורצה לקפוץ עליו בחיבוק. אני יצאתי אחרי.

גילי אמר לאיתן: תיזהר, אני עם נשק! אבל אז בדיוק נפלט כדור. איתן זל הספיק להגיד לגילי: מה, אתה ילד מפגז!" גילי לוי, חייל בחיל־התותחנים, יצא מהצבא. לאפטר" של שלוש שעות. בדרכו לבית הוריו עבר להגיד שלום לאיתן ועקנין, חברו הטוב מילדות. חיבוק השימחה בין השניים הפך לחיבוק־מוות.

ניסה להתאבד

וריו של איתן זל התגרשו לפני שנה. עכשיו התאחדו לשבוע ימים. שבוע שאחריו כל אחד מהם ישא לכדו, עד יומו האחרון, את כאב אובדן בנם. הם יושבים על מיוזון בלוי, וכיניהם בנם הבכור, אבי, ובתם

דני, נחלאי:

המחלקה שלי חימשה את אילן סעדון. זה היה סיוט. הולכים בשורה ארוכה, ברווחים של שני מטר זה מזה, וסורקים שטחים עצומים.

אחרי־כך דיברנו על־כך הרבה מאוד. זה מעורר הרבה ויכוחים. כולם פחדים. גם הסגל. אצל טירונים יש מישמעת מאוד חזקה. הם פחדים לחרוג מההוראות. טירון לא יעז ללכת עם מחסנית במצב הכנס. לטירונים גם אסור לנסוע בטרמפים, אבל לפעמים אין ברירה, כי לכל מקום מגיע אוטובוס. חיילים שהיו בלבנון או בשטחים מרגשים שיש להם ניסיון, לכן מותר להם הכל, גם

לחרוג מההוראות וללכת עם מחסנית במצב הכנס.

על־פי ההוראות מותר ללכת עם מחסנית בהכנס רק בשטחים. הם חורגים מההוראות ועומדים כך גם בטרמפידות.

זה כמו המיקרה עם הקצין מקיבוץ רמות מנשה, שנהרג מפני שהלך בלילה בשביל מסו כן ליד נחל. היה לו הרבה ניסיון בניווטים לכן חשב שלו זה לא יקרה.

כשמצינאים מחסנית, צריך לכוון את הנשק בזווית של 60 מעלות, למשוך את ידית הדריכה פעמיים אחורה, להסתכל בחלון, ורץ אחרי־כך לשחרר את ידית הדריכה, כלומו לנקור, ומיד לנצור את הנשק.

כדי שייפלט כדור, צריך לעשות הרבנו טעויות!